

Met de Franse slag

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen

Katie Fforde

Met de Franse slag

Als twee zussen een antiekwinkeltje erven,
brengt dat hen meer dan alleen een leuke
nieuwe uitdaging.

Eerste druk 2013
Derde druk 2018

ISBN 978-90-225-8422-4
ISBN 978-90-003-2256-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A French Affair*
Oorspronkelijke uitgever: The Random House Group
Vertaling: Annoesjka Oostindiër en Marijke van der Meer
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2013 Katie Fforde Ltd.
Nederlandstalige uitgave © 2013 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die van antiek houdt,
of je er nu je brood mee verdient of niet.

1

‘Lieverd, ik ben niet boos, eerder in shock, want eh... Ga je echt zó?’

Gina keek haar zus aan met een blik waaruit zowel ergernis als plezier, maar ook een zweempje wrevel sprak. Ze waren op weg naar Cranmore-on-the-Green en teruggaan voor een wat hippere outfit was geen optie. Sally’s dochtertjes waren op de achterbank diep in slaap en Gina was allang blij dat ze achter het stuur kon zitten zónder dat die twee aan het zingen of ruziën waren, of sap op haar bekleding morsten. Ze wilde het liefst een flink eind op weg zijn voor ze wakker werden.

‘Aangezien we al onderweg zijn... Ja, Sally, ik ga inderdaad zó. Wat is hier mis mee? M’n jasje ligt trouwens in de achterbak.’

Sally was anderhalf jaar jonger en ze wilde duidelijk nog even profiteren van het fraaie herfstweer, dus vandaar de lange rok, het wijdvallende maar toch sexy topje, de gladiatorsandalen en de overdaad aan kralen. Erg genoeg stond die hippie-look haar nog goed ook. Gina vond het alleen niet zo fijn dat ze het gevoel had dat haar zus haar zat te keuren.

‘Nou, het is wel erg zakelijk,’ merkte Sally op. ‘Een zwart broekpak en een keurige witte blouse is misschien een prima outfit voor die vergaderingen van je, maar dit...’

‘Dit is toch ook een zakelijke bespreking.’ Gina wierp een blik op het navigatiesysteem. ‘En bovendien zitten bijna al m’n kleren nog in verhuisdozen. Deze blouse is tenminste schoon en gestreken, en dat kan ik van de rest van m’n garderobe helaas niet zeggen.’

‘Kom op, een zakelijke bespreking? Is dat niet wat overdreven?’ Sally keek even over haar schouder om te controleren of de meisjes inderdaad nog sliepen. ‘Het gaat om een belangrijke brief. Een brief van onze gekke tante Rainey.’

Het leek Gina verstandig om Sally’s opwindning wat te temperen. ‘Het is wél iets zakelijks. Onze lieve, helaas overleden tante had een ruimte bij het antiekcentrum van die man. Dat is wel degelijk iets zakelijks, en die brief heeft daarmee te maken. Dat vermoed ik althans.’

‘Tja,’ verzuchtte Sally, die Gina’s nuchtere instelling duidelijk maar niks vond, ‘maar het heeft bijna iets weg van een boodschap van gene zijde.’ Ze zei het alsof ze Yvette Fielding van *Most Haunted* was, dat televisieprogramma over paranormale zaken, die nu een buitengewoon griezelige aflevering aankondigde.

Gina begon te grinniken. ‘Wat een onzin! We hebben alleen wat brieven van haar notaris gekregen. Als we straks een seance zouden houden, dat zou pas contact met gene zijde zijn.’

‘Lijkt je dat een goed idee?’

Gina schoot in de lach. ‘Schei uit, Sal. Nu ben je echt raar bezig. Nee, een seance lijkt me geen goed idee. Bovendien is het ook nergens voor nodig, want we hebben die brieven. Echte papieren brieven, in het hier en nu.’ Ze keek Sally met een liefdevolle, zij het wat wanhopige blik aan. ‘Weet je, soms vraag ik me af of het feit dat je kunstenares en thuisblijfmoeder bent, je hersens niet heeft aangetast.’ Ze zweeg even. ‘Niet dat je het niet geweldig doet, terwijl je geen rooie cent hebt. Maar je houdt er soms toch echt wel heel rare ideeën op na.’

‘Tja, je moet wat als je steeds onder een bed moet duiken voor zoekgeraakte kinderkleertjes en ondertussen moet voorkomen dat ze elkaar afmaken,’ zei Sally zuchtend.

Gina voelde zich bijna schuldig vanwege haar opmerking. ‘Je bent een fantastische moeder, Sal. Echt waar. Die twee geweldige dochters kun je geheel op je conto schrijven.’

‘Maar...? Ik hoor een “maar”!’

‘Nee, dat heeft echt niks met jou te maken. Ik heb gewoon het gevoel dat die afspraak straks alleen neerkomt op het ondertekenen van wat papieren, zodat die man van de brocante haar ruimte aan iemand anders kan verhuren. Ik denk niet dat het veel spannender dan dat zal zijn.’

‘Dus je denkt niet dat het ook om geld gaat?’

Gina schudde haar hoofd. ‘Nee, dat kan ik me niet voorstellen. Jij sprak tante Rainey vaker dan ik, maar als ze rijk was, zouden we dat toch wel gemerkt hebben? Ze had geen woonhuis en ze had nooit veel geld op zak.’

Sally slaakte nog een diepe zucht. ‘Ik mis haar soms echt. Ze was zo’n kleurrijk type. Met al die verhalen altijd, over The Beatles en al die andere oude bands, alsof ze elkaars beste vrienden waren! Je kon zo met haar lachen.’ Ze zuchtte nogmaals. ‘Het is jammer dat ik haar niet wat vaker sprak, maar ja... Nadat we hiernaartoe waren verhuisd, kwam de tweeling al zo snel, dat dat allemaal een stuk lastiger werd.’ Haar gezicht klaarde op. ‘Ze is wel nog een paar keer op de thee geweest en dan droeg ze steevast van die rockchick-kleren en dan dacht ik altijd hoe geweldig de tweeling haar zou vinden als ze wat ouder waren, maar ja, nu is ze er dus niet meer.’

‘Ja, met haar lachen, dat kon je zeker, en ze was inderdaad nogal excentriek,’ zei Gina. ‘Als je trouwens niet uitkijkt, ga je haar nog achterna,’ voegde ze eraan toe.

‘Hé, dat zou ik toevallig helemaal niet erg vinden. Ze was echt geweldig.’

‘Ja, klopt. Het was ook als compliment bedoeld, hoor. Min of meer althans.’

Sally keek haar zus aan alsof ze niet helemaal wist wat ze daarmee aan moest. Uiteindelijk besloot ze maar van onderwerp te veranderen. ‘Hoe klonk hij eigenlijk? Die Matthew Ballinger.’

‘Hoe moet ik dat nou weten, ik heb hem toch nog nooit gezien?’

Sally maakt een gebaar alsof dat een irrelevant detail was. ‘Maar je hebt hem toch gesproken? Hoe klonk z’n stem?’

‘Gewoon, normaal. Hij klonk best aardig. Maar ook een tik-keltje nors... Hé, je begint niet weer, hè?’

‘Hoe bedoel je?’ Sally deed alsof ze zich van geen kwaad bewust was en Gina moest automatisch aan haar nichtjes denken, als die ergens een enorme puinhoop van hadden gemaakt en daarop werden gewezen.

‘Weer de koppelaarster gaan uithangen.’ Gina deed haar best om streng te klinken. ‘Daarom maak je je ook zo druk over wat ik aanheb. Hou daar nou toch eens mee op.’

Sally keek ietwat betrapt snel weg. ‘Nou, ik vind het eerlijk gezegd hoog tijd voor een nieuwe man. Echt waar,’ zei ze terwijl ze uit het raampje tuurde.

‘Daar wordt het helemaal geen tijd voor. Ik hoef even geen relatie. M’n laatste vriend was een ramp. Hij heeft geld van me gestolen, en over al die andere ellende heb ik het vaak genoeg met je gehad.’ Gina zweeg even. Hoewel ze echt wel over hem heen was, vond ze het nog steeds lastig om luchtig te doen over die mislukte relatie. ‘En zoals je weet was dat een van de redenen waarom ik uit Londen weg wilde. Nee, dank je, voorlopig niet.’

‘Naar Londen, bedoel je?’

Gina kreunde.

Sally liet haar zus even bedaren en zei toen: ‘Maar dat was toch niet de hoofdreden? Londen is zo ontzettend groot. Als je Egan daar niet meer tegen had willen komen, had dat heus wel gekund.’

‘En jij denkt dat ik dat niet geprobeerd heb? Als je allemaal gemeenschappelijke vrienden hebt, is het lastige dat je op een dag toch weer nét tegen die ene man aan loopt die je dus juist niet wilt zien.’

‘Ach, dat is gewoon een smoesje. Je bent eigenlijk verhuisd omdat je dichter bij je nichtjes wilt zijn,’ zei Sally op een wat zelfgenoegzaam toontje.

Gina grinnikte instemmend. ‘Ja, oké, dat heeft er inderdaad ook mee te maken. Maar vergeet niet dat de markt erg slapjes is en dat de enige grote klant die ik nog had, hier ook naartoe is verhuisd. Daarnaast was mijn huur gigantisch omhooggegaan en moest ik het vanwege de recessie over een andere boeg gooien. En dat weet je donders goed.’

‘En daar kwam natuurlijk bij dat je wel eens van dat gezeur van mij af wilde zijn.’

‘Ja, precies.’ Gina moest toch weer lachen.

‘Maar je zult het hier geweldig naar je zin hebben. Echt. Dat weet ik zeker.’

Gina knikte aarzelend. ‘Ja, ik weet het. Ik vind het nu al zo fijn om ’s ochtends wakker te worden in m’n huisje. Alleen al het uitzicht: met het tuinhok en die mooie velden erachter. Dat is toch echt iets anders dan een schimmig Indiaas afhaalrestaurant.’

‘En toch zul je sommige dingen ook wel gaan missen.’ Sally wilde haar zus een beetje tegemoetkomen. ‘Laten we wel wezen, je woonde in een bruisende metropool en nu...’

‘Woon ik in de rimboe, bedoel je? Omdat je hier geen fatsoenlijke curry kunt krijgen?’ Dit was voor het eerst dat Sally toegaf dat het platteland ook nadelen had. Voelde ze zich nu opeens verantwoordelijk voor het welzijn van haar zus?

‘Nee, er zit hier toevallig een geweldige Indiase *balti*-tent, maar misschien dat je de drukte en alles wat een stad te bieden heeft op een gegeven moment wel zult gaan missen. Ik hoop het echt niet, hoor, want ik vind het geweldig dat je hiernaartoe bent verhuisd. Wij allemaal trouwens.’

‘En niet alleen omdat ik nu kan oppassen?’

‘Natuurlijk niet! Doe niet zo gek.’

Gina grinnikte. Ze was dol op haar nichtjes en hoewel ze soms ook behoorlijk vermoeiend konden zijn, vond ze het altijd enig die twee te zien. ‘Ach, volgens mij ben ik diep vanbinnen uiteindelijk toch een boerenmeid, en de huren liggen hier bovendien zoveel lager dan in Londen.’ Ze wachtte even

voor ze verder praatte. ‘Maar geen koppelpogingen, oké? Als ik ooit weer het idee krijg dat ik toe ben aan een nieuwe relatie – over tien jaar of zo...’

‘Maar dan ben je veertig en kun je al bijna geen kinderen meer krijgen.’

‘... dan laat ik het je wel weten, of ik ga zelf het internet op.’

‘Maar dat is helemaal niet romantisch!’

‘Des te beter. Ik heb het voorlopig wel even gehad met romantiek.’

‘Daar meen je niks van. Iedereen houdt van romantiek, de meeste mensen durven dat alleen niet toe te geven.’

Gina trok haar wenkbrauwen op en probeerde niet te lachen. Haar zus was vreselijk romantisch. Zijzelf was eerder een stoere zakenvrouw die haar eigen kost moest verdienen en ze had echt even geen behoefte aan romantiek. Nu niet en in de toekomst evenmin. Die laatste verliefdheid was uitgelopen op een drama. Vanaf nu zou ze haar verstand in plaats van haar hart volgen en voor de zekerheid zou ze voorlopig maar helemaal niet aan een relatie beginnen.

‘Nu ik weet dat je je toch nooit meer in de buurt van een man zult wagen, kan ik zeker wel met een gerust hart vragen hoe die Matthew Ballinger nou op je overkwam?’ Sally gaf zich nog niet gewonnen. ‘Is hij jong of oud? Denk je dat hij even oud is als tante Rainey?’

‘Hij klonk alsof hij van middelbare leeftijd was. En nee, ik kon aan zijn stem niet horen of hij getrouwd was.’

‘Dat vroeg ik ook helemaal niet!’

‘Had tante Rainey het wel eens over hem? Als ze bij je op bezoek was?’

Sally kneep haar ogen tot spleetjes en dacht daarover na. ‘Niet dat ik me kan herinneren, maar ik had toen de meisjes al en we hadden het eerlijk gezegd meestal vooral over hen.’

‘Ik heb pap aan de telefoon nog gevraagd of hij iets over hem wist. Maar dat was niet zo. Hij zei alleen wel dat Rainey het liefst met wat jongere mannen omging.’

‘O, misschien is hij dan wel een van die jonge minnaars van haar.’ Sally zuchtte diep. ‘Ik denk dat ik op m’n eenenzestigste ook best een jonge kerel zou willen.’

Gina moest lachen. ‘Ha! Nou, als Alaric er dan nog is, kun je dat wel op je buik schrijven!’

Cranmore-on-the-Green was een stadje in de Cotswolds dat bekendstond om zijn pittoreske oude huizen, de antiekwinkeltjes, de cafeetjes en de toeristen. Het was op deze mooie herfst-dag dan ook druk; iedereen wilde graag nog even genieten van een van de laatste zonnige dagen van het jaar.

Gina en Sally vonden een grote parkeerplaats die nogal ver van het centrum leek te liggen en na wat gehannes en ‘nee, ik wil lopen’-gesputter, was het dan toch eindelijk gelukt om de meisjes in de tweelingbuggy te krijgen. En zo stortten ze zich met zijn viertjes in de mensenmassa.

‘Je bent er nog nooit geweest hè? In het Franse Huis,’ vroeg Gina.

Sally schudde haar hoofd. ‘Nee. Cranmore-on-the-Green heeft geen supermarkt, dus ik kom hier niet zo vaak, en er zijn zóveel antiekwinkeltjes dat ik het me denk ik niet eens zou herinneren áls ik er was geweest. Als Alarics ouders bij ons logeren, stuur ik ze hier wel altijd naartoe en dat vinden ze helemaal geweldig. Maar ik heb een plattegrond bij me, dus we vinden het vast wel.’

‘Wel echt jammer dat Alaric nou niet op de meisjes kon passen,’ vervolgde ze, terwijl ze even uitweek met de wandelwagen voor een groep oudere vrouwen die zo te zien hadden geluncht in de pub en nu hun touringcar probeerden terug te vinden.

‘Nee, het is juist goed dat dat niet kon,’ zei Gina op ferme toon. ‘Hij heeft een afspraak met een cliënt, wat een leuke opdracht kan opleveren.’ Gina vond dat haar artistieke, romantische zus en zwager zich wel wat zakelijker mochten opstellen en soms werd zij, ter compensatie, zelf dan wat té zakelijk.

Ze noemde hen achter hun rug stiekem de familie Wollepluis: ‘zorgeloos en opgewekt’.

‘Ja, maar niet iedereen houdt van kinderen, en ik wil wel dat de afspraak goed verloopt.’ Sally duwde de buggy terug de stoep op.

‘Schei toch uit. Het zijn schatten. En we staan straks toch vast met vijf minuten weer buiten. Hé, kijk nou, we zijn er al.’

‘Jeetje!’ Sally keek omhoog naar het enorme statige oude pand voor hen. Het verschilde van de achttiende-eeuwse panden ernaast doordat de ramen veel hoger waren en dichter op elkaar zaten. De buitenmuren gingen schuil achter een vuurrode wilde wingerd, aan twee halfverroeste haken hing een bordje met daarop de tekst dat dit inderdaad het Franse Huis was. Naast de twee grote openslaande deuren stonden twee bakken met laurierboompjes. Het bordje kon wel een likje verf gebruiken en de boompjes hadden hun oorspronkelijke lollyvorm allang verloren, maar door die zweem van verwaarlozing vond Gina het er juist extra mooi en romantisch uitzien.

‘Het ziet er ook best een beetje Frans uit, vind je niet?’ zei Sally.

Gina knikte. ‘Ja, inderdaad.’

Sally zuchtte. ‘Eerst maar eens kijken of we de buggy die trap op krijgen en de deur door.’ Het pand zag er inderdaad niet uit alsof er ooit kinderen kwamen.

Toen ze in de deuropening stonden, rinkelde er ergens een belletje. Gina zag meteen dat er een behoorlijk groot gat in het tapijt zat; het koperen beslag op de deur glansde daarentegen prachtig. Een aantrekkelijke vrouw van middelbare leeftijd kwam hun tegemoet. ‘Dag, ik ben Jenny. Matthew verwacht jullie al. Zal ik me zolang over de wandelwagen ontfermen? Hij zit boven.’

‘Dank je wel, dat is heel aardig van je,’ zei Sally nadat ze zich aan elkaar hadden voorgesteld.

Na wat discussie met de tweeling over wie met Gina mee mocht, liepen de twee zussen ieder met een blonde snoezepoes

op de arm achter Jenny aan de imposante trap op. Gina ging wat meer rechtop staan toen Jenny op een van de deuren boven aan de trap klopte. Ze had geen idee wat hun te wachten stond, maar ze vond het best een beetje spannend.

2

Zodra ze binnenkwamen, stond Matthew Ballinger op van achter zijn enorme bureau. Hij keek verbaasd bij deze overdaad aan vrouwelijke energie in zijn werkkamer. Hij was lang en donker, moest nodig eens naar de kapper en was zo te zien erg op zijn hoede. Gina bedacht dat hij zelf bijna wel een stuk antiek leek, maar sprak zichzelf meteen vermanend toe, want zo oud was hij nu ook weer niet. Het had waarschijnlijk eerder met zijn werkkamer te maken, een niet al te grote ruimte die tjokvol meubels stond. Ze moest onwillekeurig aan een roman van Dickens denken en zag Matthew Ballinger even in een keurige jas met zo'n hoge kraag voor zich.

Hij schraapte zijn keel. Gina kreeg bijna medelijden met hem en stak hem haar vrije hand toe. 'Dag! Je vraagt je vast af wat dit in hemelsnaam te betekenen heeft. Gina en Sally Makepiece, we hadden een afspraak... En deze dames: Persephone en Ariadne, zijn gewoon aanhang, hoor. Tweelingzusjes,' voegde ze eraan toe, alsof dat iets uitmaakte. En omdat ze het niet nodeloos ingewikkeld wilde maken, had ze maar gewoon hun meisjesnaam gebruikt.

Hun komst leek hem met afschuw te vervullen, iets wat hij zo goed mogelijk probeerde te maskeren door op uitermate beleefde toon te zeggen: 'Matthew Ballinger, aangenaam. Neem plaats. Ik zal even een extra stoel pakken.'

Terwijl hij nog een stoel ging pakken, wierp Sally haar zus een veelbetekende blik toe. Uit haar gezichtsuitdrukking en de woorden die ze geluidloos met haar lippen vormde, bleek heel duidelijk dat ze hem 'een lekker ding' vond.

Gina kon daar, voordat de stoel werd neergezet, nog net met een bedenkelijke frons op reageren. Sally maakte het soms wel erg bont en die zwaarmoedige, onverzettelijke houding van Matthew Ballinger was niet per se aantrekkelijk. Hoewel ze tegelijkertijd moest toegeven dat hij er, puur objectief gesproken, inderdaad best goed uitzag.

Toen Gina en Sally eenmaal zaten – de een met Persephone, de ander met Ariadne op schoot – verschanste hij zich weer achter zijn bureau. ‘Sorry, maar ik had eerlijk gezegd wat minder mensen verwacht.’

‘O, stoor je vooral niet aan de twee kleintjes. Die zijn alleen maar mee vanwege het uitje,’ antwoordde Gina snel.

‘Ik kon zo snel niemand vinden om op ze te passen,’ verontschuldigde Sally zich, terwijl ze Persephone even knuffelde.

‘Nou, goed dan.’ Hun gastheer haalde een dossiermap tevoorschijn. ‘Ik heb hier dus een brief van de notaris van jullie tante. Ik neem aan dat jullie dezelfde hebben gekregen? En dan is er nog de brief die we alleen samen mochten openen.’

‘Ja,’ zei Gina, terwijl ze heel goed wist dat als zij zo’n brief zou hebben gekregen, ze haar nieuwsgierigheid niet had kunnen bedwingen. Ze zou hem op zijn minst tegen het licht hebben gehouden en Sally zou hem in een mum van tijd boven een waterketel hebben willen openstomen. Maar misschien dat tante Rainey dat ook donders goed had geweten. Hoe kon die man daar nou zo rustig zitten?

‘Zullen we de brief dan maar meteen openmaken?’ opperde Sally na een paar tenenkrommend lange seconden.

‘Ja, laten we dat maar doen.’ Matthew haalde de envelop tevoorschijn, pakte een briefopener, ritste de envelop tergend voorzichtig open en liet zijn blik over het vel papier in zijn hand gaan. ‘O jee,’ zei hij na een tijdje. ‘Dit is eh... Dit is best een ingewikkelde kwestie. Willen jullie misschien een kop thee of zo?’

Gina en Sally keken elkaar aan. Hoezo ingewikkeld? Wat bedoelde hij daarmee?

‘Thee hoeft niet, hoor. We willen graag...’ begon Gina.

‘Ik denk dat we toch echt beter even iets kunnen drinken,’ viel Matthew haar in de rede. Hij was al opgestaan en naar de deur gelopen. ‘Ik zal vragen of we limonadesiroop voor de kinderen hebben.’

‘Nee, nee. Sap!’ riep Sally uit. ‘Ze mogen geen limonade. Vanwege de e-nummers. Daar worden ze hyper van.’

Je zag hem huiveren. ‘Jenny?’ riep hij de hal in. ‘Zouden we wat thee mogen hebben? En wat sap voor de meisjes.’

‘Ja, sap!’ zeiden de twee zowat in koor. ‘Willen sap!’

Gina had Matthew eigenlijk willen zeggen dat ze nogal haast hadden, maar hij zag er zo streng uit dat ze geen idee had waar ze moest beginnen en Sally was even afgeleid door de kleintjes, die duidelijk onrustig begonnen te worden. Aangezien ze als moeder ook over een soort goochelvaardigheden beschikte, wist ze twee rijstwafels uit haar mouw te toveren om ze te sussen.

Op de schoorsteenmantel stond een luid tikkende oude klok die met zijn gelijkmatige tempo de tijd vertraagde. Het leek bijna alsof iets in de kamer een zucht slaakte. Of was ze het zelf misschien? Het kon evengoed het meubilair zijn geweest.

De kamerdeur werd eindelijk dan toch opengedaan door de Aardige Mevrouw van beneden, die met een dienblad kwam binnenzetten.

‘Dit is Jenny Duncan,’ stelde Matthew Ballinger haar voor. ‘Ik weet niet wat ik zonder haar zou moeten.’

‘We hadden elkaar net al even gezien,’ zei Jenny. ‘Er staat beneden in mijn kantoortje een wandelwagen zo groot als een gezinsauto.’

Ze had het nog niet gezegd of er brak een hels kabaal los toen iets wat leek op een dun uitgevallen ezel achter het dienblad aan de kamer kwam binnenzetten. De meisjes begonnen ogenblikkelijk te krijsen.

Sally’s moederinstinct gaf haar in dat ze Persephone in veiligheid moest brengen, maar dat lukte niet, omdat het gevaar te kolossaal was. Gina, die zich over Ariadne had ontfermd, be-

sloot met haar de gang op te gaan. Niet dat ze dacht dat ze écht gevaar liepen, maar ze werd gek van het gegil.

‘Hij doet niks, hoor!’ zei Matthew op luide toon, maar hij was amper te verstaan. ‘Het is Oscar maar.’

En toen begon Oscar te blaffen. Het geluid klonk zo zwaar en angstaanjagend dat het bijna uit de krochten van de aarde leek te komen en Gina had niet gedacht dat de meisjes nog harder konden krijsen dan ze al deden.

‘Stil!’ donderde de Stem des Heeren, die van Matthew bleek te komen.

Wonderwel bleef het inderdaad een tel of twee doodstil. Oscar draaide schuldbevestigend zijn kop weg, alsof hij echt niets met dat geblaf te maken had gehad. De meisjes waren niet gewend gecorrigeerd te worden, zeker niet door een vreemde, en staakten hun gegil eerder uit schrik dan uit gehoorzaamheid.

‘Jenny, zou je die hond hier alsjeblieft kunnen weghalen?’ zei Matthew. ‘En jullie twee...’ Hij had het tegen Ariadne en Persephone, maar Gina had de indruk dat hij het net zo goed tegen Sally en haar had. ‘Als jullie nou even stoppen met dat misbaar kunnen we dit gesprek zo snel en efficiënt mogelijk afhandelen en dan kan iedereen daarna gewoon naar huis.’

De meisjes begonnen allebei tegelijk te huilen, weliswaar stilletjes, maar met een hele hoop nattigheid. Uit twee paar grote ogen biggelden grote dikke tranen. Gina herinnerde zich opeens dat Sally dat als klein meisje ook zo goed had gekund en vroeg zich even af of het misschien erfelijk was.

‘Het spijt me,’ zei Sally. ‘Maar ik kan me echt niet concentreren als de kinderen zo overstuurd zijn. We kunnen dit beter een andere keer bespreken.’

‘Maar het hoeft toch niet lang te duren?’ Gina wilde het liever nu meteen afhandelen.

‘Ik denk dat mevrouw eh... dat Sally gelijk heeft,’ zei Matthew. ‘We kunnen dit inderdaad beter op een later tijdstip bespreken. Misschien ’s avonds, als de kinderen in bed liggen?’

‘Goed idee!’ zei Sally. ‘Zullen we dan bij Gina afspreken? Zelfs

als de kinderen dan niet slapen, is het hoe dan ook niet mijn pakkie-an. Dat mag hun vader dan lekker uitzoeken. Visitekaartje, Gina!

Ze was blij dat ze zo slim was geweest om na haar verhuizing meteen nieuwe visitekaartjes te laten maken, en ze haalde er een uit haar zak en gaf het aan Matthew. ‘Het is vlakbij, nog geen kwartier hiervandaan. Morgenavond dan meteen maar? Schikt jou dat ook, Sally?’

Matthew pakte het kaartje aan en bestudeerde het. Gina had eventjes spijt dat ze niet voor een wat minder excentriek ontwerp had gekozen, maar ja, ze werkte in de pr en ze wilde wel de juiste uitstraling bieden. Alleen vond ze dat nu, in deze deftige, ouderwetse omgeving, opeens een tikkeltje misplaatst.

‘O, ja hoor. Dat is prima. Mogen we nu dan alsjeblieft gaan?’ zei Sally. Het stille gesnik van de meisjes begon namelijk wat hoorbaarder te worden en Gina wist uit ervaring dat het gekrijs elk moment weer kon losbarsten.

‘Rond acht uur dan?’ vroeg Matthew.

Gina knikte, Ariadne hapte naar adem, klaar voor een uithaal, en toen Oscar haar met een nieuwsgierige hondenblik aankeek, zette ze het op een gillen. Gina snelde de kamer uit met het meisje, ze voelde zich een soort wandelend autoalarm.

Een paar minuten later, na nog een korte worsteling met de buggy, stonden ze weer met zijn viertjes op de stoep voor het Franse Huis.

‘En nu stil zijn!’ zei Gina, iets wat in het verleden altijd wonderbaarlijk goed had gewerkt. Het lawaai verstomde. ‘Ik weet niet hoe het met jou zit, maar aangezien we onszelf niet op een fles pinot kunnen trakteren, snak ik naar een heel erg groot stuk taart!’

Het kostte wat tijd, wat taart, wat ijs en nog een paar glitterhaarspeldjes voordat het gezelschap voldoende was bedaald om wat er net was gebeurd te kunnen bespreken.

‘Ik weet dat de meisjes nogal hysterisch reageren op honden,’ zei Sally, ‘maar geef toe, het was echt een monster.’

Gina knikte. Toen dat bakbeest de kamer in was gekomen, was ze inderdaad ook even behoorlijk geschrokken.

‘En die Matthew was minstens zo griezelig,’ ging Sally verder. Haar neiging tot overdrijven was door de taart alleen nog maar verergerd.

‘Volgens mij was hij gewoon een beetje overweldigd door ons,’ antwoordde Gina. ‘Hij had niet verwacht dat we met z’n vieren zouden komen en we waren ook wel erg aanwezig, hè.’

‘Ik vond hem een soort Rochester, zo dreigend en zwaar-moedig.’

‘Een engerd, met andere woorden?’

‘Nee, geen engerd!’ reageerde Sally een tikkeltje gepikeerd. ‘Mr Rochester was toevallig een ontzettend stuk, hoor!’

‘Schatje,’ zei Gina grinnikend, ‘ik weet dat je het stiekem gewoon over Matthew hebt, maar hij is een antiekhandelaar, dus hij is of homo, of al getrouwd. En al is het geen van beide, dan nog heb ik geen interesse. Hoe vaak moet ik je nou nog zeggen dat ik voorlopig echt niet geïnteresseerd ben in welke man dan ook? Je gaat een alcoholist toch ook geen glaasje voorhouden?’

Haar zus keek haar met samengeknepen ogen aan. Sally had weliswaar te weinig geld en te weinig tijd, maar ze was dolgelukkig en dol op haar man. Zo’n leven wenste ze iedereen toe en zij meende dat dat uitsluitend mogelijk was via de liefde van een goede, fijne man. Voordat ze nu kon beginnen aan het toespraakje dat ze al zo vaak had afgestoken, namelijk dat succesvol zijn in je werk niets betekent als je het niet met iemand kunt delen, zei Gina snel: ‘Maar die Matthew heeft die brief nu gelezen, en wij niet. Ik hoop niet dat dat betekent dat we op achterstand staan.’

‘Vast niet.’ Sally raapte nog een haarspeldje van de grond op. ‘Tante Rainey zou heus niet iets aan een onbekende nalaten terwijl ze ons had.’

‘Nou, ze was wel excentriek. Het zou me niks verbazen.’

Sally schudde haar hoofd. ‘Ze heeft in de jaren zestig welis-

waar lange tijd in Frankrijk gewoond en ze verfde haar haar nog steeds oranje toen die kleur haar allang niet meer stond, maar ze was nog heel goed bij de pinken. Daarom heeft pa ook bijna alles gekregen, terwijl wij alleen met die raadselachtige brieven zitten.’ Ze keek Gina even schuin aan. ‘Maar we hebben daardoor wel kennisgemaakt met die Matthew.’

Gina besloot niet te happen. Ze stond op en pakte haar jas, die over de stoelleuning hing. ‘Volgens mij moeten we maar ’s gaan. Met al die enge plattelandsweggetjes wil ik graag voor het donker thuis zijn. Bovendien zijn pa en ma vast razend benieuwd naar hoe het vandaag is gegaan. Ik zal ze straks meteen even bellen.’

‘Dat vraag ik me af.’ Sally had het hun ouders eigenlijk nog steeds niet vergeven dat ze naar Spanje waren verhuisd toen zij net zwanger was.

Gina, die dat ook best lastig had gevonden, knikte. ‘Ja, nou... maar ik bel ze straks toch even.’

Tijdens de autorit naar huis zaten de meisjes zachtjes wat voor zich uit te neuriën en Gina en Sally hadden allebei even geen behoefte aan een gesprek. Gina dacht aan de chaos bij haar thuis en vroeg zich af waar ze in hemelsnaam moest beginnen met het scheppen van orde. Sally staarde met een afwezige blik voor zich uit. Gina wist ondertussen dat dat vaak betekende dat ze in haar hoofd iets aan het maken was en voelde even een steek van jaloezie dat haar zus kunstenares was. Gina vond haar werk als freelance pr-persoon geweldig en hoewel het op zijn eigen manier ook stimulerend en creatief kon zijn, miste ze dat esthetische wel. En dat dat ontbrak, vond ze veel erger dan het niet hebben van een vriend.

Toen ze bij Sally aankwamen, hielp Alaric met het naar binnen dragen van de meisjes, terwijl Sally haar zus zoals gebruikelijk uitnodigde om te blijven eten en logeren.

‘Nee, echt niet. Ik moet naar huis,’ moest Gina minstens drie keer zeggen. ‘Ik kan nog net van de deur naar m’n bed lopen, maar ik moet de boel daar nodig eens opruimen.’

‘Alsof je dat vanavond gaat doen! Blijf nou gewoon, joh. Alaric kan de meisjes in bad doen en wij trekken lekker een fles wijn open.’

‘Hoe verleidelijk dat aanbod ook is, ik moet nodig iets nuttigs gaan doen. Dat is het lastige met freelancewerk, dat je geen vrije tijd hebt zoals andere mensen. Ik moet echt wat dozen uitpakken. Maar ik zie je morgen.’ Ze startte de auto.

Haar zus kwam bij het open raampje staan en zei: ‘Hé, maar één ding weten we nu in ieder geval wel...’

‘Wat dan?’

‘Nou, mijn gaydar – en je weet dat die onfeilbaar is – zegt me dat hij geen homo is. En ja, je weet best over wie ik het heb.’

Gina reed grinnikend weg en zag in de achteruitkijkspiegel dat haar zus haar op de oprit voor haar huis nog een tijdje woest stond uit te zwaaien. Gina had geen flauw idee hoe Sally bij de stellige overtuiging kwam dat Matthew Ballinger geen homo was. Dat hij niet geaffecteerd was, zei helemaal niks. En dat hij een grijsbruine hond had die net zo groot was als een ezel evenmin. En ja, hij had een brocante en hoewel ze niet echt goed om zich heen had gekeken, had ze de indruk dat alle spullen en snuisterijen in zijn werkkamer daar met veel liefde en zorg waren neergezet. Hoewel ze zich, nu ze erover nadenkt, ook een nogal potsierlijk porseleinen hondje herinnerde, zo’n vreselijk Chinees geval met van die grote, rollende ogen. Zou een homo zoiets lelijks in zijn werkkamer dulden? Misschien dat Sally dus inderdaad wel gelijk had. Niet dat het haar verder iets kon schelen. Nee, helemaal niet, want Gina wilde immers even helemaal niets met mannen te maken hebben.